

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 14 września 2017 r.

Poz. 3639

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.259.2017 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 7 września 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2016 roku, poz. 446 ze zm.), stwierdzam nieważność uchwały Nr XXXVII/276/2017 Rady Gminy Szczytno z dnia 27 lipca 2017 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w części obrębów geodezyjnych Zielonka i Marksewo, gmina Szczytno, w części:

- §15 ust. 1 pkt 1, § 5 ust. 3 oraz § 8 ust. 1 pkt 1 uchwały - w zakresie sformułowania - „(...) tylko w uzgodnieniu z zarządcą drogi (...)”.

Uzasadnienie:

W dniu 27 lipca 2017 roku Rada Gminy Szczytno podjęła uchwałę Nr XXXVII /276/ 2017 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w części obrębów geodezyjnych Zielonka i Marksewo, gmina Szczytno.

Uchwała ta rażąco narusza prawo, w części wskazanej w sentencji rozstrzygnięcia.

Przedmiotowa uchwała narusza art. 3 ust.1 ustawy *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*, poprzez przekroczenie granic władztwa planistycznego.

Ustalenia planu, pomimo iż nie powinny, precyzyjnie wskazują w § 15 ust. 1 pkt 1 uchwały, jakiego rodzaju inwestycja ma być lokowana na terenie elementarnym oznaczonym symbolem 1Uos.

Tego rodzaju postanowienie planu, w sposób niebudzący wątpliwości przekracza granice przysługującego gminie władztwa planistycznego (wyrok NSA z dnia 6 lipca 2007 r. sygn. II OSK 604/07). Szczegółowe przeznaczenie terenu, w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, ze wskazaniem sposobu wykorzystania potencjalnych obiektów budowlanych przekracza tzw. władztwo planistyczne gminy, albowiem przeznaczają teren pod konkretny cel – „dom opieki nad osobami starszymi”. Zapisy planu winny określać jedynie przeznaczenie terenu (rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 roku (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), wyrok NSA z dnia 7 maja 2008 r. II OSK 84/08). Ponadto taki zapis wkracza w kompetencje innych organów administracji publicznej lub innych podmiotów gospodarczych (np. budowlanych, środowiskowych, projektowych).

Władztwo planistyczne gminy oznacza między innymi, że rada gminy może określać zasady kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Nie może ona scedować tych uprawnień na inny organ, ani tym bardziej przekazać przysługującej jej kompetencji dookreślenia tychże zasad innym podmiotom. Rada gminy nie może także upoważniać kogokolwiek do decydowania, czy określone (projektowane) rozwiązania inwestycyjne odpowiadają ustalonym przez nią w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasadom (wyrok NSA w Warszawie z dnia 6 kwietnia 2011 r. sygn. akt II OSK 124/11).

Ponadto, naruszają rażąco prawo, poniższe przepisy uchwały:

1) § 5 ust. 3 – który stanowi, iż „dopuszcza się wykroczenie poza nieprzekraczalną linię zabudowy o nie więcej niż 40 cm w przypadku realizacji zewnętrznej termomodernizacji budynków;”. Postanowienie to może

powodować naruszenie przepisów odrębnych wyższego rzędu np. ustawy o drogach publicznych (art. 43) lub ustawy Prawo budowlane;

2) § 8 ust. 1 pkt 1 – w części, w zakresie sformułowania – „(...) tylko w uzgodnieniu z zarządcą drogi (...)”. Przytoczone postanowienie stanowi normę otwartą oraz zawiera powtórzenia i modyfikacje aktu wyższego rzędu (ustawa o drogach publicznych).

Plan miejscowy, będąc aktem prawa miejscowego ma zawierać normy określające konkretne przeznaczenie każdego odcinka terenu objętego daną regulacją bez podawania warunków, a także, bez uzależniania tego przeznaczenia, lub jego realizacji od jakichkolwiek zdarzeń przyszłych lub niepewnych. Tego rodzaju warunki lub zastrzeżenia mogą się znajdować wyłącznie w przepisach odrębnych, które z woli ustawodawcy kształtują zagospodarowanie terenu, łącznie z planami miejscowymi. Powyższa zasada rozciąga się odpowiednio na szczegółowe rozwiązania zawierane w planach zagospodarowania przestrzennego.

Przedmiotowa uchwała, łamie tę zasadę wprowadzając przepisy otwarte, uzależniające sposób zagospodarowania terenów od późniejszych opinii uzgodnień, zgód, warunków itp. różnych podmiotów, biorących udział w procesie realizacyjnym, inwestycyjnym, (wyrok WSA w Krakowie z dnia 14 września 2007 r. sygn. II SA/Kr 559/07, wyrok WSA w Krakowie sygn. II SA/Kr 1148/07, rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego z dnia 4 kwietnia 2012 r. znak: IFIII.4131.26.12 oraz Wojewody Mazowieckiego z dnia 21 marca 2012 r. znak: LEX-I.4131.14.2012.MZ1).

Jeżeli kwestie związane ze współdziałaniem organów w administracyjnym procesie budowlanym lub innym mającym wpływ na realizację procesu inwestycyjnego, zostały już kompleksowo uregulowane w aktach wyższego rzędu, to określenie tejże materii w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, w sposób odmienny należy pojmować jako modyfikację materii aktów wyższego rzędu. Regulowanie tych kwestii inaczej, niż to uczynił ustawodawca stanowi naruszenie prawa, gdyż działanie to jest sprzeczne z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego, na podstawie i w granicach prawa. Powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21 września 2011 r. sygn. II SA/Wr 479/11 oraz wyrok NSA z dnia 14 października 1999 r. sygn. II SA/Wr 1179/98 oraz rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego z dnia 26 lipca 2012 r. znak: NKN1.4131.740.2012. MM2-2). Jakiegokolwiek bowiem inkorporowanie przepisów ustawowych do aktów prawa miejscowego uznać należy z punktu widzenia techniki prawodawczej za bezwzględnie niedopuszczalne (wyrok WSA w Gliwicach z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. IISA/GI 522/09).

Z wyżej wymienionych względów należało orzec jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie, za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, w terminie 30 dni od daty jego otrzymania.

wz. WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO
Sławomir Sadowski
Wicewojewoda Warmińsko-Mazurski